

FRIEDA HUGHES

*László**

Először rózsák jelentek meg
Agyam kicsi ködös dobozában,
Amikor az ápolónő beúszott
Egyetlen szál szegfűvel.

Aztán feltűnt az arca, amit
Egy olyan orr vezetett, amiért
Érdemes volt arcnak lenni. És ajka
Csókolt. A belémcsöpögő petadin

Őt majdnem elvitte tőlem. Táska hasam
Bámulta, bevarrt szájával, hüvelyemtől
Köldökig felvágva, hasam két fele
Menekülni próbált egymástól.

Feszülten figyelte lélegzésemet.
Majd pihe-könnyeden, kezét
Véres öltéseimen nyugtatta,
Mintha újra egésszé próbálna teremteni.

Madarak

A költő, mint egy pingvin,
Ült havas hidegében, védve
A tojást, amit a párja ráhagyott.

Ime itt van, kettejük szülöttje,
Tetszik, vagy nem. Már szavakba foglalva,
Egy hang kedvéért áttörve a héjat.

---

* Lukács László, magyar festőművész, 1996 és 2010 között Frieda Hughes férje. Az eredeti vers címe: *Laszlo*.

A hóviharban a zajló
Sarkvidéki jégtáblák fölött
Figyelt a hallgatóság.

Szemük messzelátó-üvegén
Át nézték, hogyan röpködnek fel
A rablósirályok.

Csőrük minden ütése
Kötőtűként koppant
Elkapva egy-egy öltést,

Levágott fejre várva.

GÖMÖRI GYÖRGY fordításai